

Lehetett volna nemzeti baloldal

2024 február 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az SZDSZ Pozsgay Imre elgáncsolásával a valódi rendszerváltás lényegét puccsolta meg

Az egész nemzetet reménnyel töltötte el, amikor 1989. január 28-án Pozsgay Imre államminiszter a Kossuth rádióban radikálisan kilökte a Kádár-rendszer alól annak addig megingathatatlannak hitt ideológiai alapját. Ma már kockázat nélkül lehet beszélni, akár vitatkozni 1956 sokféle szellemi, világnézeti irányzatáról, azok megítélésének szemantikai kérdéseir?l; 1989 elején viszont nagy bátorság és elszántság kellett ahhoz, hogy Pozsgay ki merje mondani:

a bizottság [a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága által létrehozott úgynevezett történelmi albizottság] a jelenlegi kutatások alapján népfelkelésnek látja azt, ami 1956-ban történt. Egy oligarchisztikus és a nemzetet is megalázó uralmi forma elleni felkelésnek.

1989 januárjában Magyarországon még javában kommunista diktatúra volt, az 1956 novemberében szovjet zsoldban puccsal hatalomra került véres kez? hazaáruló, az egyre inkább elsötéted? elméj? Kádár János még élt, a magyar szabadságharc vérbe fojtásából létrejött Magyar Szocialista Munkáspárt f?titkára, Grósz Károly szintén keményvonalas, veszedelmes kommunistaként volt ismert, aki 1988 ?szén munkás?rök és egyéb vörös b?nöz?k el?tt szónokolva „anarkiával”, „káhosszal” és fehérterrorral riogatott, és új osztályharcot hirdetett. A rendszer kiszámíthatatlan és veszélyes volt, mert régóta nyilvánvaló rothadása feltartóztathatatlanná és visszafordíthatatlanná vált.

A gyors összeomlás hátterében ugyan nagyhatalmi alkuk álltak,

ez azonban semmit sem von le azok bátorságából és érdemeib?l, akik egzisztenciájukat, akár szabadságukat kockáztatva részt vettek a bolsevik diktatúra lebontásában. ?k leginkább a népinek nevezett ellenzék soraiból kerültek ki, f?leg írók, képz?m?vészek, történészek, egyszóval humán értelmiségiek voltak, akik hitelesen élték meg a korabeli magyar valóságot Erdélyt?l Felvidékig, Budapestt?l a vidék megannyi eldugott településéig.

?k alapították meg 1987-ben Lakiteleken a magyar sorskérdésekkel szembenéz? Magyar Demokrata Fórumot, amelynek korai el?zményei között feltétlenül méltatni kell a Bogdán Emil állatorvos (1990 után MDF-es, majd MIÉP-es országgy?lési képvisel?) által 1970-ben életre hívott, a korabeli keresztény nemzeti elit legjobbjait el?adói között tudó martonvásári Széchenyi István Klubot.

Ezzel párhuzamosan

a pesti flaszteren az 1980-as évek elejét?l pártállami bekötöttséggel nyüzsgött a magát hamisan demokratikus ellenzéknek nevez?, f?leg jogászokat, szociológusokat, közgazdászokat tömörít? belterjes f?városi társaság, amelynek néhány tucat izgágája a magyar lélekt?l idegen, zavaros, külföldhöz törleszked? reformmarxista, maoista, liberális ideológiát hirdetett.

Ez a gyökértelen társaság Szabad Demokraták Szövetsége néven alapított politikai képviseletet a rendszerváltozás idején.

E két, egymással kibékíthetetlen ellentétben álló tábor az MSZMP-n belül is jelen volt. A Budapesten született, közéleti pályáját illegális kommunistaként gyakorló Aczél György az MSZMP Központi Bizottságának a „kulturális élet általános ellen?rzésével” megbízott titkáraként a vörös ideológia totális véd?erny?je alatt formálta a kés?bb SZDSZ-ként színre lépett csoportot. Ellenpólusa a Csornához közeli Kónyban született Pozsgay Imre volt, akit 1975-ben kulturális miniszterhelyettessé, egy évvel kés?bb kulturális miniszterré neveztek ki, 1980-ban az oktatásüggyel b?vített tárcája élén m?vel?dési miniszter lett, és az MSZMP Központi Bizottságába is beválasztották.

Kulturális miniszteri befolyását latba vetve már az 1970-es évek közepét?l politikai véd?erny?t biztosított a párton belül és azon kívül nemzeti kibontakozási lehet?ségeket kémlel? gondolkodóknak. Nem véletlenül vett részt meghívottként a 2010-es valódi rendszerváltást megalapozó nevezetes 1987-es, A magyarság esélyei cím? lakiteleki találkozón,

ahol felszólalásában „a bizalom iszonyatos terhének” nyomása alatt meghirdette, hogy „tétovázás nélkül el kell készíteni azokat az alternatívákat, amelyek […] javaslatokat tesznek átfogó, a tulajdonviszonyokat is érint?, az elosztási viszonyokat, a hatalmi politikai viszonyokat is magába foglaló általános, radikális reformra”. Igen,

Pozsgay els?sorban magyar volt, és csak azután kommunista; és utóbbi meggy?z?dése fokozatosan szkepticizmussá, majd végs? csalódássá formálódott.

Mindez pedig azért fontos ma, harmincöt évvel az 1956-ot átértékel? földrenget? hatású kinyilatkoztatása után, mert Pozsgay akkor népszer?sége csúcsán volt, magyarok milliói látták benne egy új kibontakozás lehetséges vezéralakját. Erre hivatottá tette a rendszerváltozást megel?z? b? tizenöt éves munkássága, a széles nemzeti közmegegyezésen alapuló magyar szemlélet?, magyar érdek? rendszerváltozás irányába tett lépései.

Ha 1989 ?szén – a köztársaság egyébként több szempontból megkérd?jelezhet? hitelesség? és legitimitású kikiáltása után – a nép közvetlenül választhatott volna köztársasági elnököt, Pozsgaynak aligha lett volna valódi versenytársa.

Az „aczélos” SZDSZ azonban aljas trükkel megakadályozta ezt. A mákony hatására jellemz?, hogy még a jobboldal is máig „négyigenes” népszavazásként emlegeti azt az 1989 kés? ?szén nagy csinnadrattával megrendezett referendumot, amelynek négy kérdéséb?l három (a munkás?rség feloszlatása, a munkahelyi pártszervezetek megszüntetése, az állampárt vagyonelszámolása) már eldöntött, tehát okafogyott ügy volt; más kérdés és nagyon jellemz?, hogy utóbbi máig sem történt meg. A negyedik kérdés viszont arról szólt, hogy a köztársasági elnököt csak az 1990-es els? szabad választás után válasszák meg. Tehát

valójában egykérdéses volt az a népszavazás, ami sajnos a csapdaállító SZDSZ szája íze szerint végz?dött. Ebben az MDF is hibás volt, mert bojkottot hirdetett, ahelyett, hogy a helyes szavazásra buzdította volna híveit: 1 nem, 3 igen. Emiatt, bár az egyetlen fontos kérdésben – a három, már eldöntött ügy 93-95 százalékos támogatottságával ellentétben – csak 50,07 százalékos, mindössze 6404 szavazatnyi többséget jelent? vékony többség született, ez elég volt ahhoz, hogy Pozsgayt biztosan elüssék az államf?i tisztségt?l.

Helyette jött az a Göncz Árpád, aki nemcsak a kommunista gyilkosok elszámoltatását fúrta meg Sólyom László akkori alkotmánybírósági elnök aktív közrem?ködésével, nemcsak szerencsének nevezte a trianoni békediktátumot, hanem egészen nyílt törvénysértésekig merészkedett pártja, a magyarellenes SZDSZ érdekeit és ukázait követve, a közmédiát is ezen irányzat szolgálatába állítva. Ezzel szabad utat engedve a nemzetellenes szellemi mételyezésnek, amely a Magyar Szocialista Pártból is kiszorította az egyébként is kisebbségben lév? népi, nemzeti elkötelezettség? politikusokat, csírájában megfojtva ezzel a magyar érzelm? baloldal kibontakozását.

Az SZDSZ voltaképp ily módon a magyar alávetettség megszüntetését célzó valódi rendszerváltást puccsolta meg sunyin, és a következ? húsz évre megszállta a tudatformálás legfontosabb ?rhelyeit.

Minden másképp alakulhatott volna 1990 után, ha nem egy jellemtelen SZDSZ-es pártkatona, hanem egy bár baloldali, de magyar elkötelezettség?, a nemzet egységét valóban kifejez? politikus lett volna az átmenet köztársasági elnöke.

Borítókép: Pozsgay Imre államminiszter Mester Ákossal, a 168 óra cím? rádióm?sor felel?s szerkeszt?jével 1989-ben (Fotó: Fortepan/Szalay Zoltán)

Ágoston Balázs - www.magyarnemzet.hu

Ajánló